

Chương 39

Nói Với Cô Rằng Mình Không Muốn Cô Lấy Chồng, Không Muốn Cô Lấy Bất Kỳ Ai

Mặc dù ngồi trong phòng nhưng Lệnh Mạn vẫn luôn chú ý đến động tĩnh ở dưới lầu.

Tiếc là căn nhà này thực sự cách âm quá tốt, thế nên cô chỉ có thể nghe được tiếng đối thoại đút quăng.

Tiếng mẹ Trương: “Tại sao con không chịu kiểm tra sức khoẻ trước kết hôn? Nếu như lại giảm phải vết xe đổ thì làm thế nào?”

Giáo sư Trương trả lời: “Bây giờ đối với con mà nói thì việc kiểm tra sức khoẻ trước kết hôn không hề quan trọng, con không muốn lại phải trải qua thêm một lần mất đi.”

Nội dung đằng sau Lệnh Mạn không tài nào nghe rõ, mãi đến khi cô lại có thể nghe rõ thì chủ đề đã chuyển qua việc phát thiệp mời.

Mẹ Trương: “Tại sao con còn gửi thiệp mời cho cô ta?”

Giáo sư Trương: “Tại sao không thể?”

Mẹ Trương: “Họ hàng đều biết cô ta, nhờ đâu đến lúc đó xảy ra chuyện thì làm thế nào?”

Giáo sư Trương: “Bây giờ mối quan hệ của chúng con chỉ là bạn bè.”

Mẹ Trương: “Tóm lại thân phận của cô ta không thích hợp để xuất hiện ở nơi đó!”

Giáo sư Trương: “Năm đó là chúng ta có lỗi với cô ấy...”

Sau đó âm lượng lại giảm xuống, Lệnh Mạn cố gắng hết sức vênh tai lên nghe ngóng và suy đoán, nhưng cũng không thể hiểu được rốt cuộc thì bọn họ đang tranh cãi chuyện gì.

Chờ đến lúc ba Trương mẹ Trương rời đi, giáo sư Trương mới lên lầu gọi Lệnh Mạn.

“Xin lỗi vì đã khiến em phải chờ lâu như vậy, đến ăn cơm cũng không yên.” Anh ta nói xin lỗi.

Lệnh Mạn mỉm cười: “Không sao đâu.”

Cô hỏi thêm một câu: “Vừa rồi mọi người mới tranh luận chuyện gì vậy?”

Giáo sư Trương tỏ vẻ khó xử, mấy giây sau lắc đầu: “Không có gì.”

Đoán trước là giáo sư Trương sẽ không dễ dàng nói với mình, Lệnh Mạn cũng không tiếp tục hỏi nhiều nữa.

Buổi tối, lệnh Mạn và giáo sư Trương ăn cơm ở nhà.

Lệnh Mạn xuống bếp, giáo sư Trương đứng bên cạnh làm phụ tá.

Hai người hợp sức nấu một nồi canh cá, một nồi thịt bò hầm củ cải, mùi vị tương đối hấp dẫn.

Lúc ngồi vào bàn ăn, đột nhiên giáo sư Trương cười rộ lên.

Nụ cười hết sức vui vẻ.

Lệnh Mạn kỳ quái nhìn anh ta: “Cười gì vậy?”

Giáo sư Trương mỉm cười nói: “Vừa nghĩ tới chuyện sau này mỗi ngày đều có vợ nấu cho những món ăn ngon lành, cảm thấy rất hạnh phúc.”

Lệnh Mạn nói: “Anh dạy học ở thành phố X, em làm việc ở thành phố A, cũng đâu thể ăn mỗi ngày chứ.”

Giáo sư Trương nói: “Một tuần được ăn một bữa cũng đã thấy thoả mãn lắm rồi.”

Lệnh Mạn cũng cười.

Bất chợt giáo sư Trương đặt bát đũa xuống, vẻ mặt trở nên vô cùng nghiêm túc, nói: “Mạn Mạn, ngày mai chúng ta đi đăng ký đi.”

Lệnh Mạn sững sốt: “Hả?”

Giáo sư Trương lặp lại: “Ngày mai em có rảnh không? Chúng ta đến cục dân chính đăng ký kết hôn đi.”

Lệnh Mạn không biết phản ứng ra sao.

Đến tận giờ phút này, cô mới thật sự cảm nhận được mình sắp trở thành người phụ nữ đã kết hôn.

Thấy Lệnh Mạn trầm mặc suốt một lúc lâu mà không tỏ thái độ gì, giáo sư Trương nhìn sắc mặt cô: “Không được sao?”

Lúc này Lệnh Mạn mới hồi phục tinh thần: “À, không phải... Chỉ là cảm thấy có chút đột ngột.”

“Đột ngột?” Giáo sư Trương hỏi: “Đăng ký kết hôn trước khi tổ chức hôn lễ không phải là chuyện rất bình thường sao?”

Lệnh Mạn cắn đũa: “Ừm... Đúng vậy.”

Thái độ mập mờ của cô khiến giáo sư Trương nhất thời nghĩ không biết có phải mình đã lỡ lời rồi hay không: “Vậy...?”

Lệnh Mạn cười cười, nói: “Cứ hẹn như vậy đã, hộ khẩu của em vẫn để ở nhà, ngày mai em về đó lấy.”

“Được.” Rốt cuộc giáo sư Trương mới khôi phục lại nụ cười rạng rỡ: “Vậy mai anh lái xe đưa em về, lấy hộ khẩu xong chúng ta đi thẳng đến cục dân chính luôn.”

“Ách...” Lệnh Mạn lại cứng họng.

Cô không hiểu cho lắm, tại sao trước đó giáo sư Trương luôn bình tĩnh mà đột nhiên bây giờ lại sốt ruột như vậy.

Lệnh Mạn không kịp thích ứng với chuyện này, cô bèn nói khéo: “Em về một mình cũng được, buổi trưa em còn muốn ăn bữa cơm với mẹ em, anh không cần phải chờ em làm gì.”

Giáo sư Trương suy nghĩ chốc lát, gật đầu đồng ý: “Ừ, vậy cũng được.”

Sáng sớm ngày hôm sau, giáo sư Trương vẫn chưa ngủ dậy, Lệnh Mạn đã sớm ra khỏi giường.

Cô rửa mặt đánh răng xong, rón rén bước xuống lầu, chuẩn bị đi thẳng ra cửa.

Tối hôm qua đã nói trước với giáo sư Trương, vì thế hôm nay cô không cần phải báo lại nữa.

Lúc Lệnh Mạn đang ngồi ở cửa chính xỏ giày, đột nhiên chuông cửa reo vang.

Cô giật nảy mình, ngẩng đầu nhìn lên.

Qua mắt thân, cô nhìn thấy bên ngoài là một người phụ nữ, dáng vẻ hết sức quen mắt.

Lệnh Mạn nhìn chăm chú một hồi, rốt cuộc cũng nhớ ra.

Là người đồng nghiệp bị giám đốc đuổi việc ngay từ hôm đầu tiên cô vào làm.

Tên... Tiêu An Nhược?

Sao cô ấy lại xuất hiện ở đây nhỉ?

Nhằm nhà sao?

Lệnh Mạn đang muốn mở cửa thì nghe thấy tiếng động trên lầu.

giáo sư Trương bị tiếng chuông cửa đánh thức!

Không hiểu sao Lệnh Mạn cảm thấy hơi chột dạ, cô lập tức chạy trốn ngay vào trong bếp.

Cô sợ lát nữa giáo sư Trương nhìn thấy cô thì lại đòi đưa cô về nhà lấy hộ khẩu.

Giáo sư Trương đi xuống lầu, tiếng bước chân càng lúc càng gần.

Cuối cùng thì trước khi tiếng chuông cửa dừng lại, anh ta đã mở cửa ra.

Có lẽ vì mới ngủ dậy nên giọng của giáo sư Trương không được ôn hoà như ngày thường: “Tiêu Tiêu, tại sao em lại tới đây?”

Một giọng nữ lễ độ nói: “Xin lỗi, sớm như vậy đã đến quá rầy anh.”

Giáo sư Trương: “Không sao đâu, vào trong nhà ngồi đi.”

Lệnh Mạn lẳng lẳng mở hé cửa bếp ra, quan sát tình huống bên ngoài.

Nghe cuộc đối thoại vừa rồi, hình như hai người đó vốn quen biết?

Giáo sư Trương mời Tiêu An Nhược vào ngồi xuống ghế salon trong phòng khách, lại rót cho cô ấy một cốc nước.

Tiêu An Nhược nhìn xung quanh, sau đó đánh giá: “Nhà mới rất đẹp.”

Giáo sư Trương khách sáo đáp: “Cám ơn.”

“Hôn thê của anh đâu?” Cô ấy lại hỏi.

Giáo sư Trương nói: “Đang ngủ ở trên lầu.”

Nghe đến đây, Lệnh Mạn vẫn chưa thấy có gì khác thường.

Tiêu An Nhược lấy một chiếc thiệp mời từ trong túi xách ra, trả lại cho Trương Anh Trạch.

Cô ấy chậm rãi nói: “Rất vui vì anh đã mời em đến tham dự hôn lễ của anh, nhưng hôm qua bác gái có liên lạc với em, bác ấy hy vọng em không xuất hiện. Cho nên, thật xin lỗi... Em không thể đến để chứng kiến khoảnh khắc quan trọng của cuộc đời anh.”

Về mặt Tiêu An Nhược không giấu được nỗi mất mát.

Giáo sư Trương nhận lấy thiệp mời, nhẹ giọng nói: “Không sao, người nên nói xin lỗi phải là anh mới đúng, đã làm khó em rồi.”

Lệnh Mạn nghe vậy thì bưng bình.

Hoá ra hôm qua người mà ba Trương mẹ Trương nói không được phép gửi thiệp mời chính là Tiêu Tiêu?

Nhưng tại sao cô ấy lại phải tránh mặt trong đám cưới?

Trong phòng khách, hai người vẫn đang trò chuyện, giáo sư Trương đột nhiên hỏi: “Gần đây em thế nào?”

Tiêu An Nhược cười khỏ: “Không tốt lắm, em thất nghiệp.”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Giáo sư Trương hỏi.

Tiêu An Nhược lắc đầu, nói: “Là lỗi của em, không trách người khác được.”

Giáo sư Trương trầm ngâm chốc lát, lại nói: “Em có khó khăn gì cứ nói với anh, anh sẽ không bỏ mặc em.”

Tiêu An Nhược ngẩng đầu lên nhìn anh ta, trong mắt dâng lên một loại cảm xúc khó tả.

“Cám ơn anh, Anh Trạch.”

Lại tán gẫu thêm một chút chuyện vặt vãnh, nửa tiếng sau Tiêu An Nhược rời đi.

Lúc giáo sư Trương vào bếp rửa cốc mà hai người họ vừa uống thì đụng phải Lệnh Mạn đang đứng ngơ ngác ở đó, khiến anh ta sợ hết hồn.

“Mạn Mạn, sao em lại đứng ở đây?” Giáo sư Trương trợn mắt hỏi.

Lệnh Mạn ăn mặc chỉnh tề, khuôn mặt được trang điểm nhẹ, rõ ràng không giống như vừa mới ngủ dậy.

Cô bình thản nói: “Em đang chuẩn bị về nhà thì đột nhiên có khách, nhìn qua có vẻ giống bạn cũ của anh nên em mới vào đây tránh một lát, không muốn quấy rầy các anh nói chuyện cũ.”

“Ừ.”

“Vị khách vừa rồi là?”

“Là...” Giáo sư Trương muốn nói lại thôi.

Lệnh Mạn hỏi dò: “Là gì của anh?”

Giáo sư Trương im lặng hồi lâu, thở dài một cái: “Đợi kết hôn xong anh sẽ nói với em được không?”

Lệnh Mạn cự tuyệt gằn như ngay lập tức, những chuyện khiến cô tò mò có quá nhiều: “Không được, em muốn biết ngay bây giờ.”

Miệng giáo sư Trương mấp máy, giống như rất khó để mở miệng.

Anh ta đấu tranh tư tưởng rất lâu mới đưa ra quyết định: “Thôi được, dù sao thì sớm muộn gì cũng phải thẳng thắn với em.”

Hai người quay trở lại phòng khách, giáo sư Trương lại rót cho Lệnh Mạn một cốc nước ấm.

Ngồi một lúc lâu, anh ta mới nói: “Đó là mối tình đầu và cũng là vợ cũ của anh.”

Lệnh Mạn nghe xong thì toàn thân run rẩy.

“Anh... Đã từng kết hôn?”

“Ừ.” Giáo sư Trương giải thích: “Nhưng em không cần phải lo lắng, anh dùng nhân cách của mình để đảm bảo, hai người bọn anh đã ly hôn sáu năm, bây giờ chỉ là bạn bè bình thường thôi.”

Lệnh Mạn khẽ gật đầu.

“Em có thể biết lý do tại sao hai người ly hôn không?” Cô lại hỏi.

Giáo sư Trương không trả lời.

Anh ta gục đầu, hai tay vò tóc, im lặng rất lâu.

Lệnh Mạn nói: “Nếu như quá khó nói thì... Thôi cũng được.”

Không khí trong phòng khách như bị đóng băng, không có bất kỳ âm thanh nào.

“Tiêu Tiêu cô ấy... không thể sinh con.” Giáo sư Trương bất chợt mở miệng.

“...” Lệnh Mạn cứng họng.

Vừa rồi, trong đầu cô đã nghĩ đến rất nhiều suy đoán.

Có lẽ là mâu thuẫn trong tình cảm, có lẽ là do có người thứ ba, nhưng lại không hề nghĩ đến lý do này...

Giáo sư Trương nói tiếp: “Anh và cô ấy đã đến tất cả các bệnh viện trong khắp cả nước, thử rất nhiều cách, nhưng Tiêu Tiêu vẫn không thể mang thai.”

“Vì thế mà... Anh liền ly hôn với cô ấy?”

“Không.” Giáo sư Trương lắc đầu.

“Cô ấy tự muốn thế?”

“Cũng không.”

“VẬY...?” Đột nhiên Lệnh Mạn nghĩ ra: “Là yêu cầu của hai bác?”

Bấy giờ giáo sư Trương mới gật đầu: “Ừ.”

Lệnh Mạn bỗng cảm thấy đồng cảm.

Cô cũng đã nghĩ đến, dựa vào tính cách của giáo sư Trương thì khó mà dám cãi lại mệnh lệnh của cha mẹ, huống hồ chuyện này còn có liên quan đến việc hương khói sau này của nhà họ Trương.

Cũng khó trách khi bác gái cứ nhất định muốn cô đi kiểm tra sức khỏe trước hôn nhân, chắc là sợ lại gặp phải một Tiêu Tiêu khác.

Đoạn thời gian đầy đau lòng và bất lực trước kia, cho đến tận bây giờ giáo sư Trương cũng vẫn không tài nào có thể quên được: “Tiêu Tiêu là một cô gái tốt, anh và cô ấy ở bên nhau hơn mười năm, không bao giờ nghĩ đến sẽ xa nhau bởi lý do này.”

Lệnh Mạn bình tĩnh nhìn anh ta: “Anh có hối hận không?”

Giáo sư Trương không trả lời câu hỏi này.

Anh ta ngồi thẳng người, kéo tay Lệnh Mạn, nói: “Mạn Mạn, việc kiểm tra sức khoẻ trước hôn nhân cứ bỏ qua đi, bây giờ anh chỉ muốn có một gia đình hoàn chỉnh với em, những thứ khác không hề quan trọng.”

Lệnh Mạn không tiếp lời.

Cô suy nghĩ rất lâu, nói: “Trương Anh Trạch, nếu, em nói là nếu như... Em cũng không thể sinh con, anh vẫn sẽ muốn kết hôn với em sao?”

Giáo sư Trương trả lời không cần suy nghĩ: “Mạn Mạn, không phải anh đã nói rồi sao? Bây giờ anh đã không còn quan tâm đến chuyện con cái nữa, anh không muốn phải trải qua cảm giác mất mát thêm một lần nữa.”

Lệnh Mạn nhẹ giọng: “Ừm... Em biết rồi.”

Cuối cùng Lệnh Mạn vẫn trở về khu biệt thự Kim Đình để lấy hộ khẩu một mình.

Trương Anh Trạch vẫn không hề ý thức được khi cô hỏi câu đó trọng điểm không phải là chuyện con cái, mà thực ra là chính anh ta.

Trong suy nghĩ của anh ta, trước sau như một, đó là không bao giờ có thể làm trái với mệnh lệnh của cha mẹ.

Có thể anh ta thực sự không quan tâm đến chuyện con cái, nhưng anh ta lại không thể cãi lại mong muốn của cha mẹ, cuối cùng vẫn bỏ rơi người con gái đã bầu bạn với mình suốt mười năm.

Điều quyết định một cuộc hôn nhân có thể bền lâu hay không không phải chỉ bởi riêng chuyện con cái, sau này bọn họ sẽ không thể tránh khỏi những mâu thuẫn khác, đến lúc đó, người quyết định lại chẳng phải là anh ta, cũng không phải là cô, mà là ba Trương mẹ Trương.

Lệnh Mạn càng nghĩ càng cảm thấy tương lai thật trắc trở.

Buổi tối hôm đó, Lý Trác Vân vẫn cùng đám Sử Á Tùng ra ngoài chơi như cũ.

Bình thường họ luôn ngợp trong mấy hội sở xa hoa, lần này đổi sang một địa điểm bình dân hơn, ăn khuya ở quán ven đường.

Tiếng ồn ào từ động cơ xe máy và tiếng còi xe đường như luôn đi kèm với món đồ nhắm ngon nhất.

Chớp mắt cuộc sống đại học đã trôi qua một nửa, những người ngồi đây hoặc đã thu hoạch thêm được kiến thức, hoặc đã thu hoạch được bạn gái.

Quanh cái bàn tròn lớn có mười mấy người ngồi, một nửa đều dẫn theo người yêu đến.

Người trẻ tuổi thích khoe khoang, bao gồm cả chuyện này.

Uống rượu là thời điểm nói những chuyện vui vẻ, đột nhiên Lư Bội San nhắc đến chuyện kết hôn của Lệnh Mạn: “Các cậu đã chuẩn bị xong quà kết hôn cho chị Mạn chưa?”

“Hả?... Quà gì?”

“Chị Mạn sắp kết hôn rồi?!”

“Sao lại bất ngờ như vậy?!”

Cả đám người ngồi đó đều kinh ngạc không thôi.

Lư Bội San gật gù: “Đúng đó, không phải chị Mạn bảo Lý Trác Vân thông báo với các cậu sao, các cậu không nghe được thông tin gì hả?”

“Không có!” Mọi người đồng loạt nhìn về phía Lý Trác Vân: “Tại sao cậu không nói với bọn tôi?”

Trong góc, Lý Trác Vân vẫn bình thản ngồi uống rượu.

Nghiêm túc mà nói, cảnh tượng trước mắt này thật đúng là đẹp như tranh vẽ.

Gò má trắng nõn của anh hơi ửng đỏ, cái miệng nhỏ nhắn hơi vênh lên, ly rượu trong miệng anh giống như đang được cung chiều hết mức.

Nhưng riêng ánh mắt thì vẫn luôn lạnh lùng trong trẻo.

Trước bao nhiêu con mắt cùng đổ dồn vào mình, Lý Trác Vân bình thản nói: “Không phải chỉ là chuyện kết hôn thôi sao, có cái gì quan trọng mà nói?”

“Cậu...”

Tất cả mọi người đều không còn gì để nói với anh.

Được rồi được rồi.

Tu vi của Lý thiếu gia đúng là càng ngày càng cao, đối với cậu ta thì ngay cả việc kết hôn cũng chỉ là chuyện nhỏ, vậy thì chuyện gì mới được coi là chuyện lớn đây?

Nhoáng một cái đã đến hai ba giờ sáng, lại đến lúc phải về nhà.

Tối nay Lý Trác Vân uống hơi nhiều, đến mãi tận lúc này rượu mới ngấm, thần trí của anh bắt đầu mơ hồ.

Anh cự tuyệt lời đề nghị đưa về nhà của mấy cô gái khác, nhất định muốn tự đón xe trở về.

Đến cổng biệt thự.

Bóng đêm tĩnh lặng, làn gió vi vu, khi thổi vào người lại cảm thấy hơi lạnh.

Cũng chỉ vào lúc này mới có thể cảm nhận được nỗi cô đơn tịch mịch suốt hai mươi một năm qua.

Lý Trác Vân dùng sức đập cửa.

Đập nửa ngày vẫn không thấy có phản ứng gì.

Cả căn biệt thự ẩn giấu trong bóng tối, giống như một toà thành trang nghiêm bất khả xâm phạm.

Ngay cả những tán cây và dây leo uốn lượn xung quanh cũng giống như những con rắn độc đang thè lưỡi ra, xuyên thủng nội tâm yếu ớt nhất của con người.

Lý Trác Vân vừa đập cửa âm âm vừa gọi to: “Lệnh Mạn, mở cửa nhanh lên! Lệnh Mạn!”

Anh gọi rất to, nhưng bên trong không hề có chút động tĩnh nào.

Lý Trác Vân không khỏi oán trách tại sao hôm nay cô lại lè mề như vậy.

Anh vẫn chưa từ bỏ ý định đập cửa, mãi đến khi đập sung cả tay, cũng tỉnh rệu phần nào, lúc này mới nhớ ra.

Lệnh Mạn đã lập gia đình rồi, cô đã dọn ra ngoài ở.

Cô đã sớm nói với anh, sẽ không còn ai lén mở cửa cho anh vào ban đêm nữa.

Toàn thân Lý Trác Vân vô lực, dựa lưng vào vách tường, rốt cuộc không thể tiếp tục chống đỡ được, cả người anh chậm rãi trượt xuống.

Một cảm giác lạnh lẽo hơn cả màn đêm dần dần len lỏi sâu vào bên trong cơ thể anh.

Anh vẫn luôn cho rằng mình không quan tâm đến chuyện Lệnh Mạn kết hôn, nhưng đến tận giờ phút này, khi cả người dán vào vách tường lạnh như băng, anh mới cảm thấy trong lòng trống trải.

Bây giờ anh chắc chắn một điều rằng bản thân đang vô cùng hối hận, đáng lẽ ra anh không nên giả vờ chúc mừng cô, giả vờ như thờ ơ không thèm để ý.

Đáng lẽ ra ngay từ khi bắt đầu anh phải nên cực lực phản đối mỗi hôn sự này.

Nếu như cho anh thêm một cơ hội nữa, khi Lệnh Mạn vẫn còn đứng trước mặt anh, nhất định anh sẽ ôm chặt lấy cô, nói với cô rằng mình không muốn cô lấy chồng, không muốn cô lấy bất kỳ ai.

Lý Trác Vân chán nản ngồi bệt dưới đất, cúi nhìn đầu ngón tay lạnh lẽo của mình, bên trong hoàn toàn trống trơn.

Khẽ nhúc nhích, nhưng chẳng nắm bắt được thứ gì.

Đột nhiên, cánh cửa bên cạnh “cọt kẹt” một tiếng, từ từ mở ra.

Lý Trác Vân ngo ngác ngẩng đầu lên.

Một người thò đầu ra từ bên trong, giọng nói ngái ngủ xen lẫn một chút gọi cảm hiếm thấy.

“... Lý Trác Vân?”